

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2025 r.,
w sprawie **M. W.**
skazanego z art. 209 § 1a k.k.
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 17 października 2024 r., sygn. akt II Ka 276/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu
z dnia 15 maja 2024 r., sygn. akt II K 195/23,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 15 maja 2024 r., sygn. akt II K 195/23, M.W. został skazany za przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na postawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat. Na postawie art. 72 § 1

pkt 3 k.k. zobowiązano oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej O.P.

Wyrok ten, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, wyrokiem z dnia 17 października 2024 r., sygn. akt II Ka 276/24, utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku wniosła obrońca, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.

W konkluzji kasacji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja wywiedziona na korzyść skazanego jest niedopuszczalna i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

W niniejszej sprawie M.W. został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oczywistym więc jest, że nie zaistniały warunki umożliwiające wniesienie na jego korzyść kasacji przez stronę z powodu innych uchybień niż wymienione w art. 439 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę - co wynika wprost z treści postawionych w niej zarzutów, jak i jej części motywacyjnej - nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. W takiej sytuacji wniesienie kasacji było niedopuszczalne, a to powinno skutkować wydaniem przez Prezesa Sądu odwoławczego zarządzenia o odmowie jej przyjęcia. Skoro to jednak nie nastąpiło, należało przyjętą kasację pozostawić bez rozpoznania.

W świetle jednoznacznej dyspozycji art. 523 § 2 k.p.k. ze zdziwieniem odnotować zarówno złożenie niedopuszczalnej kasacji przez podmiot profesjonalny, jak i brak właściwej reakcji organu dokonującego kontroli formalnej wniesionego środka oraz merytoryczne odnoszenie się sporządzającego odpowiedź na kasację do postawionych w niej zarzutów, co w realiach sprawy było zbytecznym i bezprzedmiotowym.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art.637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego.

[WB]

[r.g.]